

ZIUA INTERNATIONALA A SOLIDARITATII CU MARIUS

II Iunie

MASON SI DETINUTII ANARHISTI DE LUNGA DURATA

PEISAJUL SE TRANSFORMA

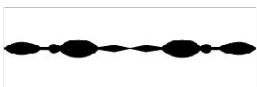
11 Iunie

**Ziua Internațională a
Solidarității cu Marius
Mason și deținuții anarhiști
de lungă durată**

2025

*Peisajul se
transformă*

Primăvara se desfășoară, iar timpul a sosit din nou să privim către 11 iunie – Ziua Internațională a Solidarității cu Marius Mason și deținuții anarhiști de lungă durată. Deși această zi este dedicată aducerii în prim plan a lui Marius și a altor prizonieri anarhiști care riscă să fie uitați din cauza sentințelor lor îndelungate, ne gândim mereu și că prizonierii și lupta anti-carcerală în general sunt esențiale pe drumul nostru către libertate.

Închisoarea a fost mult timp un spațiu cu potențial revoluționar și rebel. Acolo, rebelii se întâlnesc, învață împreună și se organizează. Istoria revoltelor din interior face ca sistemul penitenciar actual să fie cu atât mai pregătit să izoleze, să reprime și să împiedice ruptura. Totuși, la fel ca orice altă instituție a puterii, închisoarea nu este atotputernică – nu poate controla sau înăbuși totul. În ciuda represiunii și a efectelor paralizante ale drogurilor sau ale violenței instituționale, prizonierii continuă să inoveze și să se adapteze – iar noi, cei din afară, putem face același lucru prin solidaritate și prin construirea unei lumi fără închisori. Anul acesta, ne ghidează imaginea unei semințe care germinează prin foc – așteaptă căldura și fumul ca semn că mediul este pregătit pentru viață. Într-o lume hiper-civilizată care a încercat să elimine focul în drumul ei spre dominație, trebuie să aprindem focul cel vechi și să chemăm la nașterea unei vieți noi.

Pe măsură ce teroarea acestei ordini dominante atinge noi înălțimi – sau mai degrabă, dezvăluie noi profunzimi –, ne gândim cum putem deschide căi și relații noi, în timp ce ne ancorăm în terenuri care au susținut revolta încă de la început. Drumurile noastre vor cere în continuare experimentare, adaptabilitate și ingeniozitate. Să fim aprinși de moartea forțelor vechi și însuflețiți de curajul de a trăi în moduri noi!

Există o istorie mândră a anarhiștilor și radicalilor care s-au întâlnit în închisoare și au fost mentori pentru alții. Mișcarea de eliberare a persoanelor de culoare din SUA a creat focare de radicalizare în închisori, ducând la momente precum Revolta din Attica din 1971. Transferurile deținuților de lungă durată au dus la întâlniri semnificative – cum a fost cazul lui Sundiata Acoli, Joe Joe Bowen, Hanif Shabazz Bey și Ray Luc Levasseur în Marion, Illinois. Joe Joe, de exemplu, a continuat să predea

strategii de gherilă mult timp după. Prizonierii anarhiști de lungă durată au participat la greve ale foamei și ale muncii în întreaga lume, mai ales camarazii greci, precum Nikos Maziotis. Prizonierii anarhiști, subversivi și Mapuche din Chile semnează în mod colectiv declarații pentru zilele de acțiune, cum face și Mónica Caballero, rămânând conectați la luptele din afara zidurilor. Ei inspiră și acțiuni de solidaritate în exterior – cum a fost greva foamei de 180 de zile a lui Alfredo Cospito, care a generat numeroase acțiuni incendiare. Au existat și cazuri în care deținuți mai în vârstă și condamnați pe viață și-au asumat responsabilitatea pentru acțiuni colective pentru a proteja alți participanți.

Statul folosește închisorile pentru a limita și controla indivizi rebeli, proiecte revoluționare și organizare externă. Dar uneori acest lucru se întoarce împotriva sa – închisoarea devine un focar de revoltă și radicalizare. Pentru a răspunde potențialului revoluționar, sistemul penitenciar modern a dezvoltat instrumente sofisticate de control al mișcării, ideilor și relațiilor – inclusiv supraveghere din ce în ce mai tehnologică și divizarea prizonierilor în clase antagonice. Prizonierii care predau, care organizează sau care nu se supun sunt adesea izolați sau supuși violenței. Deținuții sunt transferați departe de blocurile unde au legături și rețele de sprijin, uneori chiar în alt colț al țării. Extinderea sistemului carceral este necesară tocmai pentru a ne separa unii de alții. De fiecare dată când deținuții se revoltă, statul adaptează și intensifică aceste măsuri – ceea ce arată cât de mult se teme de puterea noastră comună.

Cum răspundem noi la aceste inovații de control? În primul rând, le înțelegem. Deținuții de lungă durată sunt adesea cei mai capabili să observe și să articuleze comportamentul statului. Așadar, trebuie să le facilităm participarea activă în spațiile anarhiste. Trebuie să dezvoltăm metode redundante și descentralizate de comunicare, în ciuda supravegherii și cenzurii. Corespondența le amintește celor închiși că nu sunt uitați, și gardienilor că sunt observați. Sprijinul material este vital: bani pentru nevoi de bază, dar și pentru acces la mijloace de protecție și comunicare. Trebuie, de asemenea, să fim pregătiți să acționăm ca răspuns la ceea ce învățăm de la cei dinăuntru – fie prin proteste, apeluri, acțiuni directe sau alte gesturi încă neimaginabile.

Când un anarhist ajunge în închisoare, poate deveni o punte între interior

și exterior. Susținerea și metoda noastră de sprijin creează conexiuni care pot contesta puterea statului chiar din nucleul său. Prizonierii politizați își pot folosi vocea pentru a vorbi despre probleme sistemice. În SUA, acest lucru a fost evident în legăturile dintre Black Panther Party și mișcarea din închisori. Mai recent, Eric King a vorbit despre prietenii care l-au sprijinit în cele mai grele momente. Alte exemple sunt cei arestați în Atlanta pentru implicare în Stop Cop City sau în Pennsylvania pentru acțiuni de eliberare animală, care au folosit conexiunile media pentru a relata despre condițiile de detenție. Cei mai mulți prizonieri nu au pe nimeni care să le amplifice vocea – dar spațiile anarhiste pot face asta. Michael Kimble este un exemplu excelent – creează legături între sprijinul exterior și comunitățile queer din închisoare. Marius Mason, deși într-o situație extrem de vulnerabilă, a influențat semnificativ tratamentul persoanelor trans în închisorile federale. În 2020, Jeremy Hammond a înregistrat un mesaj de solidaritate cu protestele BLM. Malik Muhammad scrie despre alți deținuți. Michael Kimble predă istorie radicală de culoare în timpul lunii istoriei afro-americane. În aceste moduri, prizonierii anarhiști leagă lupta din interior de mișcările externe.

Și inversul este adevărat. Prizonierii anarhiști influențează mișcarea largă, prin analiză, metode și priorități. Includerea lor în spațiile anarhiste demistifică încarcerarea și ne învață cum să supraviețuim și să rezistăm. Astfel, alții pot risca, știind că nu sunt singuri. Sprijinul acordat deținuților ne menține loiali valorilor noastre de confruntare cu statul, chiar acolo unde e mai puternic. Facilitarea participării celor închiși oferă mișcării o dimensiune de luptă „din spatele liniilor inamice”. Puterea de a încarcera, de a face oamenii să dispară, de a-i reduce la tăcere trebuie contestată – și nu o putem contesta decât împreună cu ceilalți prizonieri politizați și revoluționari. Întâlnirea și organizarea în închisoare întărește legăturile dintre cei criminalizați și clasele oprimăte – o alianță informală între inamicii statului.

Lupta alături de cei capturați de stat ne modelează și ne întărește. Curajul și ingeniozitatea necesare pentru a-ți păstra valorile înăuntru ne pot învăța cum să ne păstrăm spiritul în afară. Să fie acest 11 iunie o zi de reflecție asupra celor dragi nouă din închisori, asupra celor cu care creștem și luptăm, chiar dacă sunt încuiați, și o ocazie de a merge mai departe împotriva lumii pline de închisori și a celor care le mențin.

Actualizări despre prizonieri:

- Marius Mason mai are mai puțin de 2 ani până la eliberare! În martie, a fost transferat înapoi într-o închisoare de femei din Danbury, Connecticut, în urma politicilor anti-trans ale guvernului federal. Statul ne obligă acum să folosim numele său vechi în corespondență.
- Michael Kimble a fost transferat într-o altă unitate din Alabama, lucrează la re-sentințare și continuă să contribuie la publicații anarhiste.
- Malik Muhammad a fost mutat într-o altă unitate din Oregon după o grevă a foamei cauzată de hărțuirea gardienilor; a fost din nou aruncat în izolare.
- Sean Swain colaborează cu Final Straw Radio.
- Comrade Z scrie articole pentru Texas Observer.
- Xinachtli are o nouă campanie de strângere de fonduri.
- Claudio Lavazza a fost eliberat anul trecut.
- Alfredo Cospito și Francisco Solar continuă lupta în condiții dure în Italia și Chile.
- Mónica Caballero organizează și scrie din închisorile chilene.
- În Grecia, o explozie a dus la moartea unei camarade și rănirea altei persoane, Marianna; mai mulți camarazi sunt acuzați și arestați.
- Cererea lui Nikos Maziotis pentru eliberare condiționată a fost respinsă după ce a afirmat că revoluționarii „nu sunt corecți sau îmbunătățiți moral.”
- Aldo și Lucas Hernandez, din Chile, riscă decenii de închisoare și sunt în arest preventiv din decembrie 2022.

Cu fiecare nouă încercare a statelor lumii de a impune supunerea, ne crește dorința de distrugere a acestor sisteme.

**Informații despre deținuți,
strângere de fonduri,
evenimente,
acțiuni,
rapoarte,
și multe altele la**

JUNEIL.ORG